

Joaquim Maria Puyal, «Català de l'Any 2011» (22 de maig de 2012). — Joaquim Maria Puyal, periodista, doctor en filologia catalana i membre de la Secció Filològica de l'Institut d'Estudis Catalans, va ser guardonat el 22 de maig de 2012 amb el premi «Català de l'Any 2011», que atorga per votació popular el diari *El Periòdic* de Barcelona. Quedaren finalistes del premi el doctor Josep Brugada, director mèdic de l'Hospital Clínic de Barcelona, i la pilot de trial, Laia Sanz.

En una gala celebrada a Barcelona, retransmesa en directe per TV3 i Catalunya Ràdio, amb una audiència superior als 600.000 telespectadors i radiooients, Joaquim Maria Puyal va agrair el premi amb un discurs vibrant, emotiu, i especialment solidari amb els catalans i catalanes que més estaven patint les conseqüències de la crisi econòmica.

El seu discurs, recollit i àmpliament difós a través de les pàgines web dels diversos mitjans de comunicació, s'estructurà en tres idees-força. En primer lloc, el reconeixement com a catalans de l'any («jo no sóc el català de l'any...») a totes les persones que lluiten per una idea, per superar les dificultats, per fer costat als que sofreixen.

Concentrà el nucli del seu discurs en la crisi del periodisme i en la necessitat imperiosa de disposar d'una professió honesta, responsable i independent. «Jo sóc periodista i accepto aquest honor en nom dels periodistes». Es parla molt de la crisi de la premsa, recalca Puyal, però «més profunda que aquesta crisi és la crisi del periodisme. Perquè el periodisme és una de les potes essencials de la societat democràtica. La democràcia es basa en la llibertat. I no hi pot haver llibertat si no hi ha informació».

La tercera idea-força que glossà Puyal en el seu discurs fou la crisi social i política de Catalunya. Prèviament, el president de la Generalitat de Catalunya, Artur Mas, havia pronunciat unes paraules recordant les dificultats d'aquell moment històric i elogiant les qualitats dels tres finalistes, amb una menció molt sentida per Joaquim Maria Puyal. Aquest enllaçà la part final del discurs amb les preocupacions del president i destacà la dimensió moral de la crisi en aquests termes: «Hem confós la felicitat amb el diner. Hem confós la crisi econòmica amb la crisi moral. Hem confós els papers. Ens hem acostumat a viure bé. Hem oblidat la cultura de l'esforç i hem vist com uns descarats polítics i alguns negociants sense escrúpols han fet amb el diner allò que els ha convingut».

Davant de la crisi, Puyal reclamava autocrítica, discursos lúcids («ens calen pensadors lúcids») i especialment capacitat política de lideratge. En aquest sentit i adreçant-se a Artur Mas, al qual li endevinava «una espurna de solitud en la mirada», com si se sentís «com el navegant solitari enmig de l'oceà», li confessà: «Jo em permetria dir-li, amb tot el respecte, que si alguna vegada li passa això pel cap, sàpiga vostè que té un poble al darrere, i que el futur del nostre poble depèn només de nosaltres», perquè «els catalans, si anem junts, som imbatibles».

El reconeixement popular a la figura periodística i humana de Joaquim Maria Puyal com a «Català de l'Any 2011» reflectia un cop més, per si en quedava algun dubte, l'alta estima de la societat catalana envers la seva trajectòria impecable al servei de la normalització de la llengua sobretot a la ràdio i la televisió.

Josep GIFREU
Universitat Pompeu Fabra

Labov i els labovians catalans: el doctorat honoris causa de William Labov i jornada del CRUSCAT sobre la sociolingüística de la variació (5 de juny de 2012). — El propassat 5 de juny de 2012 el sociolingüista William Labov era investit doctor honoris causa per la Universitat Pompeu Fabra, de Barcelona. L'endemà —i no pas casualment— la Xarxa CRUSCAT de l'Institut d'Estudis Catalans dedicava una de les seues jornades anuals a «La sociolingüística de la variació